



Пустодимски.

На масата до прозореца, отъ който се видеше частъ отъ голото Софийско поле и щърбий масивенъ гръбъ на Витоша, стоеше втората книжка отъ новото списание „Заритѣ на истината.“

Изъ сиромашката и тѣжна стаица, облѣченъ въ изжулено сетре съ мазенъ вратникъ, съ мършаво, съ великопостна блѣдностъ лице, безцвѣтно и незначително, разхождаше се угрижено редакторътъ на списанието, Станчо Пустодимски.

Редакторъ бѣше станалъ Станчо отъ два мѣсеца насамъ, подиръ като бѣше промѣнилъ разни поприща съ еднаква несполука. Появлението на списанието му нѣмаше никакъвъ откликъ; публиката се потаеше, печатътъ се омѣлчаваше, като че нищо необикновено нѣма на литературний хоризонтъ. Въмѣсто да валхтъ порѣчки, заедно съ пощенски бонове, около Станча царуваше една атмосфера на забравеностъ и тѣга, много обзѣрдчителна. Противъ обикновението у насъ, Станчо бѣше прѣдприелъ списание не отъ жажда за слава, или отъ желание да служи на истината—недѣйте гледа названието — нито пъкъ отъ слободия, а по съвсѣмъ практическо съображение: да удари нѣкоя парица, да се храни отъ перото. Може би въ това